

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.361 van 7 februari 2002
in de zaak A.79.681/XIV-4365.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaten Fr. en R. COEL,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 23 mei 1976 en van Armeense nationaliteit, op 4 augustus 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 april 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juli 1998;

Gelet op het arrest nr. 77.681 van 16 december 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 16 januari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MEULEMANS die, loco Advocaten Fr. en R. COEL, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 17 december 1996 en verklaart zich voor de eerste maal vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 14 januari 1997 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 maart 1997 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. Op 1 april 1997 verklaart de verzoekende partij zich voor de tweede maal vluchteling.

1.5. Op 25 april 1997 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 9 juli 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 12 januari 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 23 december 1996 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 5 maart 1997 een bevestigende beslissing nam. Op 1 april 1997 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 april 1997 onontvankelijk werd verklaard. Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij op 28 februari 1997 (betrokkenes eerste asielaanvraag was toen nog niet afgehandeld) tijdens een telefoongesprek met de buurvrouw van haar ouders zou vernomen hebben dat haar broer zou vermoord zijn door enkele van zijn vrienden tijdens een feestje. Tijdens dit telefoongesprek zou betrokkene even haar moeder gesproken hebben die haar zou verweten hebben dat zij verantwoordelijk was voor de dood van haar broer. Hierop zou zij haar voormalige werkgever (in Armenië) gecontacteerd hebben, en hem verzocht hebben haar een kopie van de overlijdensakte van haar broer te bezorgen. Nadat zij op 10 maart 1997 deze kopie ontving diende zij op basis van dit document op 1 april 1997 haar tweede asielaanvraag in. Uit dit document blijkt dat betrokkenes broer op 25 februari 1997 overleed ten gevolge van verwondingen veroorzaakt door een pistool. Betrokkene denkt dat haar broer door zijn vrienden zou vermoord zijn nadat zij tijdens een feestje het gespreksonderwerp werd. Betrokkene veronderstelt dat haar broer haar in bescherming nam waarop hij zou vermoord zijn.

Dit document slaagt er echter niet in betrokkenes eerder ondermijnde geloofwaardigheid (cfr. eerste weigeringsbeslissing waaruit bleek dat het bestaan van deze relatie in vraag kan gesteld worden gezien de tegenstrijdige verklaringen die betrokkene hieromtrent aflegde) te herstellen waardoor het weinig plausibel lijkt dat betrokkenes broer omwille van zijn zuster (in verband met haar relatie) zou vermoord zijn. Temeer daar betrokkene de ware toedracht van zijn overlijden niet kent en zich steunt op veronderstellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 april 1997.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”

2. Overwegende dat verzoekster op bladzijde 8 van het verzoekschrift, zonder motivering, vraagt om de zaak te verwijzen naar “een kamer met drie leden”; dat verzoekster deze vraag tot verwijzing niet gestand doet ter zitting, zodat het verzoek tot verwijzing wordt afgewezen;

3. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

3.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is gezien de aangevoerde “middelen” op onvoldoende wijze zijn uitgewerkt om de vernietiging van de bestreden beslissing te verantwoorden;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie wordt verworpen;

3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van buitenzaakstelling opwerpt; dat zij op de zitting uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie, zodat zij niet wordt onderzocht;

4. Over de gegrondheid van de zaak.

Overwegende dat de verzoekende partij volgende “middelen” aanvoert in haar verzoekschrift :

“I. Schending van de Rechten van de verdediging.

Overwegende dat verzoeker wil laten gelden dat door het handelen van de betrokken overheid haar rechten werden geschonden en dat in de (ge)geven omstandigheden deze overheid nooit in redelijk(heid) kon komen tot de beslissingen die zij terzake heeft genomen zodat de beslissing dient te worden vernietigd;

Dat zeer concreet :

A. De beslissing is onredelijk en schendt de hogere rechtsnorm (schending) van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, de Conventie van Genève en de Grondwet.

Overwegende dat verzoeker wil laten gelden dat de betrokken overheid nooit in redelijkheid kon komen tot de beslissing;

Dat de betrokken overheid blijkbaar meer belang hecht aan de statistieken inzake vluchtelingen dan aan de individuele noden van de asielzoeker en hierdoor het door België geratificeerde verdrag van Genève schendt (Artikel 3 en 33 § 1 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchteling), evenals het verdrag van Rechten van de Mens en de Grondwet;

Dat ieder asielzoeker recht heeft op een onpartijdige behandeling van zijn dossier vertrekkende van de premisse dat het verzoek gegrond is maar dat in de plaats daarvan de betrokken overheid onmiddellijk gaat speuren naar de minste tegenspraak of tegenstrijdigheid in de verklaringen en onmiddellijk gaat zoeken naar “ongeloofwaardigheden”.

Dat dit uiteraard onmiddellijk iedere verdere behandeling van het dossier hypothekeert;

Dat in die zin evenzeer concreet :

1. Evaluatie der stukken.

Overwegende dat het overtuigingsstuk (overlijdensakte van de broer waarin melding wordt gemaakt van een geweldadige dood) in de procedure blijkbaar helemaal niet naar waarde werd geschat omdat verzoeker “de ware toedracht” van het overlijden niet zou kennen en zij zich zou verlaten op “veronderstellingen”;

Overwegende dat het in die zin volstaat te verwijzen naar de eerdere verklaringen van verzoeker waaruit ten volle het klimaat moge blijken waarin zij werd uitgestoten om reden van haar relatie met een Moslim;

2. Evaluatie der verklaringen.

Overwegende dat de betrokken overheid in haar zoektocht naar “tegenstrijdigheden” in het dossier zeer ver gaat;

Dat niet uit het oog mag worden verloren dat verzoeker herhaald(elijk) werd ondervraagd, steeds met tussenkomst van een andere tolk, vragenlijsten werden ingevuld en daarna, post factum bij de beoordeling de betrokken administratie iedere verklaring naast elkaar legt en vergelijkt;

Dat de betrokken overheid zeer goed weet dat terzake de republiek Armenië in staat van oorlog is met Azerba(ei)djan waar de bevolking hoofdzakelijk Moslim is en er intern een burgeroorlog woedt waarvan hoofdzakelijk Armeense Christenen en Moslims het slachtoffer zijn;

Dat steeds in dezelfde zin personen die een relatie hadden met een Moslim verdacht zijn en uitgesloten worden van sociaal economisch verkeer en bloot staan aan willekeurige vervolgingen;

Dat verzoeker, onbevangen, mededeelde aan de overheid geen politiek vluchteling te zijn in de strikte zin van de conventie van Genève, daar waar de hoofdmotivering van haar asiel het

feit betrof dat zij werd uitgestoten door een maatschappij op grond van een liefdesrelatie met een Moslim;

Dat indien vertoogster de betrokken overheid had willen om de tuin leiden zij ongetwijfeld andere “politieke” motieven had kunnen verzinnen, quod non;

Dat evenwel door deze liefdesrelatie vertoogster wel degelijk een vluchteling wordt binnen het kader van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 daar waar zij daadwerkelijk :

1. . . . gegronde vrees koestert te worden vervolgd
2. wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep
3. en de bescherming van het land niet kan inroepen
4. waarvan zij de nationaliteit bezit

a. Analyse punt per punt

1. Het staat vast dat, gelet op de diverse doodsb bedreigingen, de moord op haar broer en de maatschappelijke uitsluiting zowel als de familiale afkeuring de vrees voor vervolging van vertoogster gegrond is.

2. Het staat eveneens vast dat zij (be)hoort tot een sociale groep van personen die een relatie aanging met een persoon van een andere geloofsovertuiging (toestand ten tijde van de Sovjet-Unie onderdrukt maar thans tijdens de oorlog, de burgeroorlog en in een periode van nationalisme manifest aanwezig), zodat bovendien deze bevolkingsgroep bloot staat aan vervolging,

3. Dat deze daden van vervolging misschien niet zozeer rechtstreeks door de legitieme overheid worden gepleegd maar oogluikend worden toegelaten door deze overheid daar waar deze niet optreedt tegen deze praktijken zodat vertoogster de hulp niet kan inroepen van deze legitieme overheid;

4. Tenslotte wordt het niet betwist dat vertoogster de Armeense nationaliteit bezit;

Dat het meteen ook vast staat dat de Commissaris-Generaal niet in redelijkheid kon komen tot de genomen beslissing zodat deze dient te worden ve(r)nietigd;

B. Om dezelfde reden schendt meteen de bestreden beslissing ook de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene Rechtsbeginselen.

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat de administratieve handelingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen evenzeer onderworpen zijn aan de beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat om dezelfde reden supra weergegeven de bestreden beslissing niet alleen strijdig is met de hogere rechtsnormen maar meteen ook strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur zo onder meer aangaande onpartijdigheid, vertrouwen, zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur en Algemene Rechtsbeginselen evenzeer worden gesanctioneerd door de Raad van State;

Dat uit al wat vooraf gaat duidelijk blijkt dat de betrokken overheid tekort schoot in haar verplichting van zorgvuldig handelen en het dossier nooit ernstig onderzocht, integendeel door haar eigen wantrouwen een klimaat heeft geschapen waarin vertoogster verdacht wordt gemaakt vertrekkende van de premisse dat het verzoek strekkende tot asiel toch manifest onontvankelijk is (zie bijlage 26 bis de dato 25 april 1997);”

Overwegende dat in het verzoekschrift onder II wordt ingegaan op het begrip vluchteling en op de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM; dat brevitatis causa wordt verwezen naar de bladzijden 6 tot 9 van het verzoekschrift die bij deze als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd;

Overwegende dat de verzoekende partij zichzelf beschrijft als “een gewone vrouw die een relatie had met een Moslim die haar in de steek liet en de wijk nam naar Irak”; dat zij daaraan “onbewogen” toevoegt “geen politiek vluchteling te zijn in de strikte zin van de Conventie van Genève, daar waar de hoofdmotivering van haar asiel het feit betrof dat zij werd uitgestoten door een maatschappij op grond van een liefdesrelatie met een Moslim”;

Overwegende dat de verzoekende partij niet uitlegt op welke wijze een beëindigde liefdesrelatie met een man die niet werd geïdentificeerd en die is uitgeweken naar Irak, het haar onmogelijk heeft gemaakt om de hulp en de bijstand in te roepen van de

Overheid van haar land van herkomst; dat zij niet verklaart hoe een privé-aangelegenheid die inmiddels lijkt opgelost te zijn, er toe kan leiden dat zij haar land van herkomst diende te verlaten; dat de verzoekende partij niet aantoont waarom en hoe de "hogere rechtsnormen werden geschonden, waaronder de Belgische Grondwet, de Conventie van Genève en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens"; dat de verzoekende partij geen erkende vluchteling is, zodat de artikelen 3 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen op haar niet toepasselijk zijn; dat een dergelijk "middel" niet gegrond is;

Overwegende dat vervolgens de verzoekende partij niet aantoont dat het gewelddadig karakter van de dood van haar broer enig causaal verband zou vertonen met haar vlucht uit haar land van herkomst;

Overwegende dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt in haar "analyse punt per punt", dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat zij in essentie de nadruk legt op familiale motieven en erkent dat "deze daden van vervolging misschien niet zozeer rechtstreeks door de legitieme overheid worden gepleegd maar oogluikend worden toegelaten door deze overheid (...)"; dat zij desbetreffend geen element van bewijs aanbrengt;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid kon komen tot de bestreden beslissing; dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij tijdens dat interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Armeense taal machtig is; dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunde op alle elementen van het administratief dossier; dat aan verzoekster zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven haar asielrelaas toe te lichten; dat de Commissaris-generaal op basis van deze verklaringen en op grond van een vergelijking tussen de verschillende interviews, om de redenen die in de bestreden beslissing zijn vermeld, tot de conclusie kwam dat betrokkene's aanvraag kennelijk ongegrond is, daar de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat niet blijkt dat de Commissaris-generaal door de bestreden beslissing te nemen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden;

Overwegende dat verzoekster niet aantoonst waarom en hoe de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen werden geschonden door de bestreden beslissing; dat zij zelf aanhaalt “dat niet uit het oog mag worden verloren dat vertoogster herhaald(elijk) werd ondervraagd, steeds met tussenkomst van een andere tolk, vragenlijsten werden ingevuld en daarna, post factum bij de beoordeling de betrokken administratie iedere verklaring naast elkaar legt en vergelijkt”; dat bijgevolg het middel gesteund op de schending van het onpartijdigheidsbeginsel, het vertrouwens-zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoonst waarom en hoe de bestreden beslissing de artikelen 3 en 5 van het E.V.R.M. schendt; dat dit middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven februari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.